

РЕШЕНИЕ

№ 13409

гр. С., 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело № 20231110108759 по описа за 2023 година

Предявени са искове от „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б срещу В. Б. К., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Н. Р.“ № 11, по чл. 422 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за установяване съществуването на следните вземания за имот, находящ се в адрес: гр. С., бул. „Ц. Ш.“ № 39, ет. 2, надпартерен апартамент, абон. № *****:

- сумата от 891,54 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.05.2017 г. - 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 12.07.2021 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 175,93 лв. за периода 15.09.2018 г. - 01.07.2021 г.;
- сумата от 20,85 лв. - цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.06.2018 г. - 01.02.2020 г., ведно със законната лихва от 12.07.2021 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 4,47 лв. за периода 31.07.2018 г. - 01.07.2021 г.,

за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 40862/2021 г. на СРС.

Ищецът твърди, че ответникът в качеството си на собственик на процесния имот е клиент на топлинна енергия за битови нужди за процесния период, поради което дължи суми за топлинна енергия и дялово разпределение (ТЕ и ДР). Представя писмени доказателства и прави искане за допускане на експертизи и привличане на трето лице помагач.

В срока по чл. 131 ГПК В. К. оспорва иска по подробни съображения. Оспорва наличието на облигационна връзка между страните с оглед липсата на идентичност на процесния имот с имота, посочен в представения към исковата молба нотариален акт от 1990 г., като ответникът следвало да отговаря само за част от процесните суми в качеството си на собственик на идеални части от процесния имот, при положение че ищецът не сочи точния процент на посочените идеални части. Сочи, че липсват

доказателства за влизане в сила на процесните общи условия, както и за реално присъединяване към топлопреносната мрежа. Оспорва доставката на ТЕ за процесни период в съответен размер, която да е потребена от ответника на претендираната стойност, както и наличието на валидно сключен договор между ищеца и дружество за топлинно счетоводство, в случая самият ищец. Прави възражение за погасителна давност.

Съдът, като прецени събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на исковете

Исковете са предявени от заявителя в заповедното производство и настоящ ищец по реда и в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК след възражение в срок от длъжника, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК за суми и периоди, за които е издадена процесната заповед за изпълнение.

По основателността на исковете

За да бъдат уважени предявените искове ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: **по исковете за главници:** възникнало облигационно отношение между страните, по силата на което е доставена топлинна енергия и извършено дялово разпределение в процесния имот в претендираното количество и стойност, както и че ответникът е собственик/вещен ползвател на имота или го обитава на валидно договорно основание с открита на негово име партида, факти, спиращи и/или прекъсващи давността; **по исковете за мораторни лихви:** съществуване на главен дълг в съответен размер, изпадане на ответника в забава и размер на лихвите.

В тежест на ответника е при установяване на горните обстоятелства да докаже погасяване на дълга.

По иска по чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия (чл. 150, ал. 1 и ал. 3 ЗЕ). С оглед на така установената законова уредба на договора за доставка на топлинна енергия за битови нужди се налага заключението, че страните по неформалното правоотношение са императивно уредени – собственикът или титулярът на правото на собственост или на вещното право на ползване.

Неоснователен е доводът на ответника, че липсвала идентичност между процесния имот и имота, посочен в представения от ищеца нотариален акт от 1990 г. Съгласно същия нотариален акт от 27.07.1990 г. за прехвърляне на недвижим имот срещу издръжка и гледане ответникът е придобил апартамент, находящ се в гр. С., бул. „Л.“ № 39, на втори надпартерен етаж, като видно от писмо от 19.03.2011 г. на Столична община, район „Средец“ бул. „Л.“ е еднакъв с процесния бул. „Ц. Ш.“ с оглед преименуване, сторено с Протокол № 6/25.02.1992 г., Решение № 13 на Столичен общински съвет, както се потвърждава и от удостоверение от Столична община, район „Изгрев“.

Неоснователен е доводът на ответника, че не следвало да отговаря в пълен размер за процесните задължения, след като имотът бил придобит в режим на съпругеска имуществена общност. По делото липсват каквито и да е доказателства, че процесният имот, придобит възмездно от ответника, е придобит през времетраене на граждански брак на ответника с друго лице. От представеното към исковата молба пълномощно, че ответникът е упълномощен от свои близки във връзка с наследствени въпроси след смъртта на бащата на упълномощителите Б. М. на 13.05.2017 г., не може да се изведе, че между ответника и Б. М. или което и да е друго лице от мъжки пол е бил сключен граждански брак към 27.07.1990 г., когато ответникът е придобил процесния имот, поради което имотът не е бил придобит в режим на съпругеска имуществена общност и ответникът носи отговорност изцяло за процесните задължения.

На следващо място, ответникът не е оспорил нито истинността, нито съдържанието на приложеното към исковата молба заявление-декларация от 04.01.2018 г., с което последният е поискал партидата за процесния имот да бъде променена на негово име съгласно Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди. Към датата на подаване на същото заявление са били в сила Общите условия на ищеца от 2016 г., с чието приложение ответникът изрично се е съгласил, което съгласие обхваща по-голямата част от процесния период считано от м. 01.2018 г. Поради това е неоснователен доводът на ответника, че по делото липсвали доказателства за влизане в сила на процесните общи условия.

Неоснователен е доводът на ответника, че липсвали доказателства за реално присъединяване на процесния имот към топлопреносната мрежа с оглед преценка дали е сключен договор за доставка на топлинна енергия за същия имот, който довод е относим към реалното изпълнение на задълженията по така сключения договор между страните по делото за процесния период и имот с оглед безспорно установеното по делото качество на собственик на ответника на процесния имот и съответно на клиент на топлинна енергия за битови нужди за процесния период.

По делото са приети неоспорени от страните заключения на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза, които съдят цени като компетентно и обективно изготвени (СТЕ/ССЕ). В устните състезания ответникът заяви, че исковете не били доказани по размер, след като имало разлика между крайните резултати по двете заключения. Дали в процесния имот за процесния период е доставена топлинна енергия в съответно количество и на съответна стойност отговор дава заключението на съдебно-техническата експертиза и то е водещото заключение при разлика между него и заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което по правило служи за определяне размера на процесните задължения с оглед и на евентуално извършени плащания на процесните задължения преди или в хода на делото от страна на ответника. Незначителните разминавания между двете експертизи в размер на по няколко стотинки относно крайните суми, дължими от ответника, по никакъв начин не разколебават крайния извод на съда за обективност на изготвените заключения относно централните въпроси, включени в предмета на доказване по делото, при положение че и двете заключения в пълнота и съвсем обосновано дават подробни отговори на поставените им въпроси, имайки предвид и че вещото лице по СТЕ Т. Й. К. е вписана със специалност „Промислена топлотехника“, а вещото лице Л. З. С. със специалност „Счетоводство и контрол“ са вписани в Обединения списък на на специалистите, утвърдени за вещи лица от комисията по чл. 401, ал. 1 ЗСВ за съдебния район на Софийския градски съд за 2023 г., обнародван в неофициалния раздел на ДВ,

бр. 6 от 20.01.2023 г.

Според заключението на СТЕ сградата, в която се намира процесният имот, е с непрекъснато топлоснабдяване през процесния период, през който ищецът е извършвал отчети на общия топломер в абонатната станция, преминавал периодично метрологичен контрол съгласно приложимата нормативна уредба, като за сметка на ищеца са отчислявани технологични разходи за абонатната станция в размер съгласно данни на подгревателите от производител и във връзка със същата нормативна уредба. Вещото лице е посочило, че извършените измервания в абонатната станция, начисления по фактури, дялово разпределение, извършено от ищеца за процесния период, остойностяване на потребена топлинна енергия е в съответствие с изискванията на действащата Наредба за топлоснабдяване и цени на топлинна енергия за процесния период, които цени са посочени изрично за съответни периоди в т. 4 от констативната частта на заключението. Според същото заключение прогнозно начислените суми за топлинна енергия по фактури на ищеца е 718,12 лв., която не включва просрочени суми от периоди преди процесния период, от които 204,91 лв. за сградна инсталация и 513,21 лв. за топла вода, като изравнителната сметка за целия процесен период е сума за доплащане от 201,47 лв. Така стойността на реално доставената топлинна енергия в имота на ответника през исковия период възлиза на 919,59 лв., което налага разглеждане на възражението на ответника за погасителна давност.

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (ТР № 3/ 18.05.2012 г. по т.д. № 3/ 2011 г. на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен период. Съгласно чл. 116, б. „б“ ЗЗД давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането, а според чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Според чл. 33, ал. 1 от приложимите в случая общи условия (влезли в сила през м. 08.2016 г.) клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тоест по отношение на тях е приложима нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД.

Заявлението за издаване на заповедта за изпълнение е депозирано на 12.07.2021 г., когато е прекъснат давностният срок, поради което вземанията за периода от м.05.2017 г. до м.05.2018 г. включително, са погасени по давност към 12.07.2021 г., тъй като задължението за м.05.2018 г. е следвало да бъде изпълнено до 15.07.2018 г.

Непогасени се явяват вземанията за периода **м.06.2018 - м.04.2020г.**, които по прогнозни данни съгласно издадените от ищеца фактури възлизат на **616,86 лв.** съгласно заключението на СТЕ, от която следва да се извади сума за получаване от **57,18 лв.** съгласно изравнителните сметки за непогасения по давност период. От така получената сума не следва да се приспада посочената в заключението на ССЕ сума от 15,74 лв. за прихващане по обща фактура, което е сторено за погасения по давност период видно от съобщения към обща фактура от 31.07.2018 г. във връзка с плащане на сумата от 15,74 лв. за периода м. 05.2017-04.2018 г. (л. 76, л. 33), а само сумата от **14,31 лв.**, представляваща разлика в цена на топлинна енергия за последния отоплителен сезон, обхванат от процесния период, както е посочено в същото заключение, при което дължимата сума за потребена топлинна енергия за непогасения по давност

период е **545,37 лв.**

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Мораторната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД има обезщетителна функция за вредите на кредитора от забавата при изпълнение на парично задължение. Обезщетението в размер на законната лихва е функционално обусловено от главния дълг, поради което същото се присъжда върху признатата за основателна претенция за главницата. Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Чл. 84, ал. 1 ЗЗД предвижда, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, а според ал. 2 когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора.

Разпоредбата на чл. 119 ЗЗД предвижда, че с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от това акцесорни вземания, каквото е това за лихва, макар давността за тях да не е изтекла (чл. 118 ЗЗД). Погасени по давност са вземанията за мораторна лихва върху погасените по давност суми за топлинна енергия, поради което в тази част искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е неоснователен, а именно за сумата от **88,22 лв. за периода м. 05.2017-04.2018 г.** по обща фактура от 31.07.2018 г. съгласно заключението на ССЕ поради погасяване по давност, както и за сумата от **0,75 лв.** като неоснователен с оглед по-ниския общ размер на мораторната лихва за процесния период съгласно същото заключение - **175,18 лв.** в сравнение с поискания от ищеца размер – **175,93 лв.**

Съгласно приложимите в настоящия случай общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация С.“ ЕАД на клиенти за битови нужди в гр. С. от 2016 г. купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат месечните дължими суми в 45-дневен срок след изтичане на периода за който се отнасят (чл. 33, ал. 1). Според ал. 4 от общите условия продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Според чл. 32, ал. 2 след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на „Топлофикация С.“ ЕАД изравнителните суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие по смисъла на чл. 95 ЗЗД, като предостави информация относно стойността им, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. В противен случай потребителите са поставени в невъзможност да разберат размера на дължимата от тях сума и ако е изтекъл посоченият в чл. 33, ал. 2 от общите условия срок, то следва да се приеме, че те се освобождават от последиците на забавата си и не дължат на дружеството обезщетение за забава. С оглед на тези съображения, ако фактурата за реално дължимата стойност на топлинната енергия за съответния отчетен период е издадена след изтичането му, то обезщетението за забава се дължи от момента на изтичане на 45-дневния срок, считано от издаването на фактурата, а не от

изтичането на отоплителния период.

За периода м.05.2018 - м.04.2019 г. е издадена обща фактура от 30.06.2019г., а за периода м.05.2019 - м.04.2020 г. - обща фактура от 31.07.2020 г.

Срокът за плащане на задълженията по общата фактура от 31.07.2020 г. за периода м.05.2019 г. - м.04.2020 г. е 14.09.2020 г., поради което считано от следващия ден - 15.09.2020 г. ответникът е изпаднал в забава за задълженията по тази фактура, а за задълженията по фактурата от 30.06.2019 г. – на 15.07.2019 г., или сума в общ размер от **86,96 лв.** съгласно заключението на ССЕ.

По исковете по чл. 79 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за цена на извършена услуга за дялово разпределение и мораторна лихва

Според чл. 139, ал. 2 ЗЕ отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия се възлага на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е определен в ЗЕ - съгласно чл. 139в, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б, с който се урежда цената за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия.

По силата на чл. 22 от ОУ на ищеца дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл. 36 от ОУ на ищеца клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. Във връзка с това по силата на закона възниква система от две относително независими правоотношения, чиито страни и предмет се определят от закона. По едното възниква задължение за топлофикационното дружество за заплащане на търговеца, извършващ дялово разпределение цената на услугата дялово разпределение, а по второто – потребителите дължат заплащане на сумите за тази услуга на топлофикационното дружество. С договора, сключван по реда на 139в, ал. 3, т. 4 ЗЕ между топлофикационното дружество и търговеца, извършващ дялово разпределение се определя само цената за услугата дялово разпределение, а в този по чл. 140, ал. 5, т. 8 ЗЕ между клиентите и търговеца, извършващ дялово разпределение – само условията и начинът на плащане на услугата. Единственото условие (основание) за задължението на потребителите за плащане на сумите за тази услуга на топлофикационното дружество е услугата за

дялово разпределение да е реално извършена.

В случая ищецът сам е предоставял услугата „дялово разпределение“ в съответствие с методиката, приложимата нормативна уредба, наличната документация и данни от уреди за сградата и имота, както е посочено в заключението на СТЕ, на стойност 22,87 лв. съгласно заключението на ССЕ. Неоснователно е възражението за изтекла погасителна давност, освен за задължението за м.06.2018 г. за сумата от 0,98 лв., възникнало и съответно станало изискуемо на 01.07.2018 г., тригодишната давност за което е изтекла към 12.07.2021 г. - дата на подаване на процесното заявление. Така остатъчната дължима сума за дялово разпределение за исковия период е **21,89 лв.**, но искът следва да бъде уважен в претендирания размер от **20,85 лв.** с оглед диспозитивното начало в процеса за непогасения по давност период м. 07.2018-м.04.2020 г.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, а ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

По делото липсват доказателства за отправена покана от кредитора до длъжника за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция се явява неоснователна.

Предвид изложеното, следва уважаване на исковете за следните суми:

- **545,37 лв.** - главница за топлинна енергия за периода м.06.2018 - м.04.2020г.;
- **86,96 лв.** - мораторна лихва за периода м.05.2018 - м.04.2020 г.;
- **20,85 лв.** - главница за дялово разпределение за периода м.07.2018-м.04.2020 г., и отхвърлянето им до пълните предявени размери за съответни периоди (*за иска за дялово разпределение – за същия размер, но за погасения по давност период – м. 06.2018 г.*), както и изцяло отхвърляне на иска за мораторна лихва върху цената за дялово разпределение за процесния период.

По разноските

Предвид изхода на делото право на разноски имат и двете страни, които своевременно са направили искане за присъждане на такива.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените от него разноски в исковото производство от **478,17 лв.** за държавна такса, депозити за експертизи и юрисконсултско възнаграждение, и разноски в заповедното производство от **29,89 лв.** – за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът определи на 50 лв., съответно на 25 лв. в двете горепосочени производства с оглед липсата на фактическата и правна сложност на делото.

Ответникът претендира заплащането на оказана от адвоката безплатна правна помощ в заповедното производство и в исковото производство. В практиката на ВКС се приема (решение № 165/26.10.2010 г. по т. д. № 93/2010 г., II ТО, решение № 97/06.07.2009 г. по т. д. № 745/2008 г. II ТО, решение № 220/07.01.2013 г. по т. д. № 1106/2011 г., II ТО, решение № 111/01.07.2011 г. по т. д. № 676/2010 г. II ТО и др.), че в случаите, когато се претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА, достатъчно е в представения договор за правна защита и съдействие да

е посочено конкретното основание от кръга на посочените в т. 1 - 3 на чл. 38, ал. 1 ЗА, само при които законът допуска уговаряне на безплатна адвокатска защита по делата, без да е необходимо страната да представя доказателства за наличието на някоя от тези хипотези. По делото са представени договори за правна защита и съдействие в заповедното и исковото производство, като в тях е посочено, че защитата на ответника е поета от адв. Д. П. безплатно, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. 2 ЗА. По отношение на размера на дължимото на процесуалния представител на ответника възнаграждение следва да бъде взета предвид разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗАДв., която препраща към Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 ЗА ищецът следва да бъде осъден да заплати на адв. Д. П. адвокатско възнаграждение от по **164,65 лв.** за заповедното и исковото производство съобразно отхвърлената част от исковете.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД по отношение на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, че В. Б. К., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Н. Р.“ № 11, дължи следните суми за имот, находящ се в адрес: гр. С., бул. „Ц. Ш.“ № 39, ет. 2, надпартерен апартамент, абон. № ****:

- **545,37 лв.** - главница за топлинна енергия за периода м.06.2018 - м.04.2020г., ведно със законната лихва от 12.07.2021 г. до изплащане на вземането;
- **86,96 лв.** - мораторна лихва за периода м.05.2018 - м.04.2020 г.;
- **20,85 лв.** - главница за дялово разпределение за периода м.07.2018-м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 12.07.2021 г. до изплащане на вземането,

за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 40862/2021 г. на СРС, като

ОТХВЪРЛЯ исковете по:

- чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ - за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 891,54 лв. и за периода от 01.05.2017 г. до 01.05.2018 г., поради **погасяване по давност**;
- чл. 86, ал. 1 ЗЗД - за сумата над уважения размер до пълния предявен размер от 175,93 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия и за периода м. 05.2017-04.2018 г. **поради погасяване по давност за сумата от 88,22 лв. и за сумата от 0,75 лв. като неоснователен**;
- чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ – за сумата от 20,85 лв. - цена на извършена услуга за дялово разпределение за м. 06.2018 г. **поради погасяване по давност**;
- чл. 86, ал. 1 ЗЗД – за сумата от 4,47 лв. за периода 31.07.2018 г. - 01.07.2021 г. - мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение **поради погасяване по давност**,

за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 40862/2021 г. на СРС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК В. Б. К., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Н. Р.“ № 11, да заплати на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и

адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, следните суми:

- **478,17 лв.** - разноси в исковото производство;
- **29,89 лв.** – разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 ЗА „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, да заплати на адв. Д. Х. П., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „М.“ № 21, вх. Б, ет. 3, сумата от **329,29 лв.** - адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство в исковото и заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____